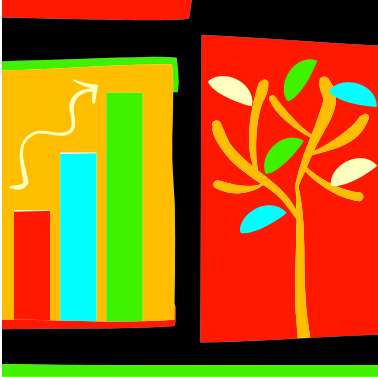

Minh Châu

Nhật Ký Cho Mình

Ngày...

Bất chợt gặp ánh mắt người ấy, nóng bỏng, dữ dội và da diết. Con tim ta run lên bần bật. Lạy trời! Cái đầu bướng bỉnh của ta cũng phải chao đảo. Cảm giác của buổi chiều nay còn đeo đẳng, ám ảnh ta cho đến giờ. Không phải đôi mắt hiền từ của mẹ, không phải cái nhìn độ lượng của bố. Vậy mà... dịu dàng, ấm áp biết bao. Dòng điện ban chiều còn lan tỏa trong người ta, nôn nao, nôn nao lạ kỳ...

Ngày...

Ta thức dậy cùng với ánh bình minh đầu tiên le lói nơi khung cửa sổ có những cành lan xanh dịu dịu. Cảnh vật đẹp như trong mơ. Ta sống với cảm giác bồng bềnh, đôi lúc ta quên mất không gian, thời gian, quên cuộc sống hiện tại, quên đôi chân tật nguyền. Ánh mắt người ấy vẫn đeo theo ta, ta cảm nhận được những con sóng đang lao xao, lao xao trong ngực, nơi trái tim yếu đuối của ta đang cất tiếng hát về tình yêu. Cuộc sống tràn đầy và ngọt ngào biết bao!

Ngày...

Người ấy đã bày tỏ tình cảm với ta. Phải! Chính là người ấy. Người con trai có đôi mắt biết nói và một sức hút kỳ lạ toát ra từ phong cách: nghiêm nghị

mà nhân từ, đường hoàng, lịch sự mà tinh tế, ý nhị.

Ta run rẩy cúi mặt, lần đầu tiên ta thấy sự bất ổn của lý trí. Đối với ta, người ấy cao xa quá. Ta luôn luôn nhìn thấy ánh hào quang lấp lánh trên đầu người ấy. Một vẻ đẹp khỏe mạnh, một trí óc thông minh, uyên bác, một phong thái lịch lãm, biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp ngưỡng mộ và mơ ước có được người ấy, mà ta - một cô bé bất hạnh với đôi chân tàn phế, làm sao so bì được với họ. Lý trí bảo ta đừng đại dốt chịu mòn trái tim, đừng nên ăn vào những viên thuốc đắng pha đường. Trái tim ta mách bảo: Đây là những lời kêu gọi chân thật.

Ta lúng búng nói lời từ chối, bởi vì ta sợ...

Ngày...

Ta cần ánh mắt ấy, cần những lời động viên an ủi như mầm non cần ánh mặt trời. Người ấy không hiểu ta, họ quay đi đem theo nỗi nhớ của ta từng đêm đeo đẳng, ánh mắt của người ấy trốn vào trong từng giấc mơ...

Hoàng hôn thấm đẫm mắt ta, hoàng hôn nhuộm tím cả căn phòng đã từng le lói ánh nắng. Cảnh lan xanh ử dột bên khung cửa sổ cùng nhuộm tím hoàng hôn. Người ấy đã xa và không bao giờ quay trở lại. Nước mắt giờ đã trở thành vô nghĩa, vậy mà... ta vẫn khóc cho định mệnh oái ăm, khóc cho sự bất hạnh của chính mình...

Hoàng hôn nhòa nhạt.

Minh Châu

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003